

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

22 noiembrie 2016

mun. Chișinău

Colegiul penal lărgit în următoarea componență:
președinte
judecători

URSACHE Petru
NICOLAEV Ghenadie
ALERGUȘ Constantin
TOMA Nadejda
TIMOFTI Vladimir

a judecat, fără citarea părților, recursul ordinar declarat de procurorul din procuratura de nivelul Curții de Apel Chișinău, Radu Sâli, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 31 mai 2016, în cauza penală privindu-l pe

VEREJAN Valeriu Valentin, *născut la 09 noiembrie 1975, angajat la BAA Centru în calitate de avocat.*

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 12.01.2015 – 26.01.2016;

Instanța de apel: 18.02.2016 – 31.05.2016;

Instanța de recurs: 28.07.2016 – 22.11.2016.

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Buiucani mun. Chișinău din 26 ianuarie 2016 Verejan V. a fost achitat de sub învinuirea incriminată în baza art. 361 alin. (2) lit. b) Cod penal și art. 190 alin. (5) Cod penal, din motiv că fapta sa nu întrunește elementele acestor infracțiuni, cu reabilitarea persoanei.

2. Prin rechizitoriu, Verejan V. a fost învinuit de aceea că, la 01 aprilie 2010, aflându-se în incinta biroului notarului M. Vidrașcu situat pe str. M. Varlaam 69 din mun. Chișinău, acționînd din numele lui L. Ivanov, în baza procurii nr.5-6755 din 30.07.2007, autentificată de notarul N. Levinscaia, cu sediul în or. Moscova din Federația Rusă, a încheiat cu Victor Verejan contractul de vânzare-cumpărare a ½ cotă-parte din casa de locuit individuală, cu suprafața totală de 105,2 m² și construcțiile accesorii adiacente, situate pe str. Ștefan Neaga 55 din mun. Chișinău.

În actul de învinuire se menționează că aceste acțiuni au fost comise de inculpat în condițiile în care notarul N. Levinscaia nu se găsește în lista notarilor acreditați în or.

Moscova, iar conform raportului de expertiză nr. 2352 din 22 septembrie 2010, s-a constatat că semnătura din numele lui Ivanov L. aplicată în rubrica „mandatar” de pe procura nr. 5-6755 din 30.07.2007, autentificată de notarul Levinscaia N., cu sediul în or. Moscova Federația Rusă, nu este executată de către figurant, dar de către o altă persoană, astfel fiind falsă.

Potrivit rechizitoriului se menționează că Verejan V., știind cu certitudine, că în realitate nu ar fi fost împuternicit de către Ivanov L. de a înstrăina casa aflată în proprietatea sa, acționând prin intenție directă, ar fi deținut la sine, iar ulterior, ar fi folosit procura menționată, care i-a acordat dreptul de a încheia din numele primului, contractul de vânzare-cumpărare din 01 aprilie 2010, a imobilului vizat, iar prin aceste acțiuni ar fi comis împreună cu o altă persoană, infracțiunea de deținere și folosire a documentului oficial fals, care acordă anumite drepturi, faptă incriminată de art. 361 alin. (2) lit. b) Cod penal.

De asemenea, lui Verejan V., conform rechizitoriului, i s-a incriminat că, la 01 aprilie 2010, aflându-se în incinta biroului notarial „Vidrașcu Mihail” situat pe str. Mitropolit Varlaam 69 din mun. Chișinău, ar fi urmărit scopul dobândirii ilicite a bunurilor altei persoane și dându-și seama de caracterul prejudiciabil al acțiunilor sale, prevăzând urmările lor și admitând în mod conștient survenirea acestor urmări, prin înșelăciune și abuz de încredere, ar fi folosit procura înregistrată cu nr.5-6755 din 30.07.2007, autentificată de notarul Levinscaia N. din or. Moscova, Federația Rusă, care conform raportului de expertiză nr. 2352 din 22 septembrie 2010, s-a dovedit a fi falsă și știind cu certitudine că Ivanov L. nu i-ar fi delegat dreptul de a-i administra bunurile sale mobile și imobile, ar fi încheiat din numele ultimului, cu fratele său Verejan Victor, contractul de vânzare-cumpărare a ½ cotă-parte din casa de locuit individuală, cu suprafața de 105,2m², cu nr. cadastral 0100516.270.01, construcție accesorie cu suprafața de 20,9 m² cu nr. cadastral 0100516270.02, construcție accesorie cu suprafața de 15,6 m² cu nr. cadastral 0100516270.03 și construcție accesorie cu suprafața de 9,3 m² cu nr. cadastral 0100516270.04, toate amplasate pe un teren cu suprafața de 0,05 ha, situate în mun. Chișinău, str. Ștefan Neaga 55, la prețul de 290 284,5 lei.

Potrivit actului de învinuire lui Verejan V. i s-a incriminat și faptul că în mod fraudulos, l-ar fi deposedat pe Ivanov L. de dreptul de proprietate asupra bunului imobil nominalizat, iar mijloacele financiare în mărime de 290 284,5 lei, provenite de pe urma tranzacției nominalizate de vânzare-cumpărare, le-ar fi însușit, astfel cauzându-i lui Ivanov L. un prejudiciu material în proporții deosebit de mari.

Reieșind din baza factologică expusă supra, procurorul a încadrat, *în drept*, faptele lui Verejan V. în baza art. 190 alin. (5) Cod penal, escrocheria adică *dobândirea ilicită a bunurilor altei persoane prin înșelăciune și abuz de încredere, săvârșită în proporții deosebit de mari.*

3. Legalitatea și temeinicia sentinței de achitare în termenul și modul prevăzut de art. 401-402 Cod de procedură penală, a fost atacată cu apel de către procuror, care a solicitat casarea acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care Verejan V. să fie recunoscut vinovat de

săvârșirea infracțiunii de la art. 361 alin (2) lit. b) Cod penal, cu liberarea ultimului de răspundere penală în legătură cu intervenirea termenului de prescripție, precum și recunoașterea acestuia ca fiind vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 190 alin. (5) Cod penal, cu condamnarea lui la 9 ani închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis și admiterea integrală a acțiunii civile. La fel, procurorul a solicitat de a-i aplica lui Verejan V. pedeapsa complimentară - interzicerea de a deține funcții ce țin de gestionarea bunurilor materiale pe un termen de 3 ani.

În argumentarea apelului, procurorul a invocat următoarele:

- prima instanță nu a ținut cont că martorii audiați în ședințele de judecată au declarat că proprietarul imobilului de pe str. Șt. Neaga 55, Ivanov L., a dispărut de acasă încă din anul 2003 și nu a comunicat cu nici unul din martori, deși ultimii îi erau apropiați, Ivanov L. neavînd careva rude, fapt despre care a cunoscut Verejan V., după ce a elaborat un plan criminal prin care l-a deposedat pe ultimul de imobil;

- instanța nu a luat în considerație că Ivanov L. nu a primit mijloacele bănești pentru vânzarea imobilului ce îi aparținea, iar faptul că contractul de vânzare-cumpărare a fost încheiat cu fratele lui, Verejan Victor, denotă că acesta nici nu dorea ca o terță persoană să intre în posesia acestui bun imobil;

- sentința de achitare este bazată doar pe argumente lui Verejan V. și avocatului acestuia, iar probele acuzării au fost lăsate fără examinare și apreciere, fapt ce contravine legislației procesual-penale;

- declarațiile persoanei achitate urmau a fi interpretate ca o poziție de apărare, instanța urmînd să facă distincție pe de o parte între declarațiile martorilor, probele prezentate de către acuzatorul de stat și declarațiile persoanei achitate pe de altă parte, care urmau a fi apreciate critic.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 31 mai 2016 s-a respins, ca nefondat, apelul declarat de procuror, cu menținerea sentinței de achitare în privința lui Verejan V.

5. În partea descriptivă a deciziei instanța de apel a consemnat că prima instanță a conchis corect asupra achitării lui Verejan V. și cu referire la prevederile art. 95 alin. (1) - (3) și 101 alin. (4)-(5) Cod de procedură penală, just a concluzionat privitor la aceea că înscrisurile de la fila dosarului 60-61, nu pot fi reținute ca probe în condițiile în care partea acuzării nu a indicat care este sursa apariției acestora la dosar, mai mult că nici materialele cauzei penale nu permit stabilirea cu certitudine a acesteia.

De asemenea, s-a menționat că acestea nu au fost administrate la materialele cauzei penale în conformitate cu prevederile legii procesuale. Astfel, organul de urmărire penală, contrar prevederilor art. 118 Cod de procedură penală, reieșind din indiciile conținute în aceste înscrisuri, nu a recurs la ridicarea și la cercetarea lor sau a dispozitivului electronic prin intermediul căruia acestea au fost efectuate, nu le-a atribuit un statut procesual. Nerespectarea rigorilor impuse de normele citate din legea procesuală are ca efect imposibilitatea verificării unor circumstanțe esențiale cum ar fi posesorii mijlocului de comunicare și implicit autorii comunicării, momentul comunicării, esența conversației, momentul și măsurile luate pentru evitarea alterării (prin adăugare sau

eludare) a conținutului comunicărilor electronice. Din aceste considerente, instanța de judecată a apreciat că informațiile conținute în înscrisurile enunțate, nefiind dobândite și administrate potrivit rigorilor Codului de procedură penală nu pot fi apreciate ca probe pertinente și nu pot fi puse la baza unei sentințe de condamnare.

În continuare, instanța de apel a reținut și faptul că la o dată nestabilă de către organul de urmărire penală și nestabilă de către instanța de judecată, o persoană neidentificată de către organul de urmărire penală, aflându-se pe teritoriul Federației Ruse, în urma unei convorbiri telefonice cu Verejan V., în cadrul căreia s-a prezentat ca fiind un fost client de al acestuia - Ivanov L. și sub pretextul acordării de către primul a unor servicii juridice la înstrăinarea unui bun imobil, a obținut de la persoana achitată date cu caracter personal, iar ulterior, posibil în comun cu notarul din or. Moscova, Levinscaia N., a întocmit, prin utilizarea procedurii tehnice - transcrierea la lumină „*перерисовка на просвет*”, din numele lui Ivanov L. pe numele lui Verejan V., o procură falsă cu nr. 5-6755 din 30.07.2007, autenticată prin ștampila, girul și semnătura notarului Levinscaia N., care nu se regăsește în registrul actelor notariale ale notarului nominalizat. Potrivit acestei procuri, mandatarului Verejan V. i se transmitea dreptul de a vinde, contra unui preț stabilit la libera sa alegere, bunurile imobile care-i aparțineau mandantului și erau situate pe str. Ștefan Neaga 55 din mun. Chișinău.

Ulterior, în circumstanțe neelucidate de către organul de urmărire penală și nestabilite de către instanța de judecată, procura respectivă, precum și originalul contractului de schimb nr. 1-4237 din 11 decembrie 1997, au fost expediate/trimise lui Verejan V., care în baza acestora și instrucțiunilor primite prin telefon de la persoana care anterior s-a prezentat a fi Ivanov L., fără a cunoaște despre caracterul fals și neveridic al procurii, a recurs la întocmirea contractului de vânzare-cumpărare a ½ cotă-parte din casa de locuit individuală, cu suprafața totală de 105,2 m² și construcțiile accesorii adiacente, la fel situate pe str. Ștefan Neaga 55 din mun. Chișinău.

Astfel, în circumstanțele enunțate, instanța de apel a conchis că audiind părțile, cercetând materialele cauzei penale din punct de vedere al pertinentei, concluziei, utilității și veridicității lor, iar în ansamblu din punct de vedere al coroborării acestora, prima instanță just a concluzionat cu privire la aceea că învinuirea formulată lui Verejan V. nu și-a găsit confirmarea.

Mai mult, probele administrate și cercetate în cadrul examinării cauzei penale și verificate în instanța de apel, demonstrează că fapta lui Verejan V. nu întrunește elementele și semnele componentelor de infracțiuni imputate acestuia prin actul de sesizare a instanței.

Astfel, instanța de apel a reținut că prima instanță și-a întemeiat soluția adoptată pe faptul că nici o probă din cele cercetate nu demonstrează cu certitudine, și dincolo de orice dubiu rezonabil, că Verejan V., la momentul obținerii procurii nr. 5-6755 din 30.07.2007, cunoștea că aceasta a fost falsificată, că semnătura efectuată din numele cet. Ivanov L. a fost întocmită prin utilizarea procedurii tehnice - transcrierea la lumină „*перерисовка на просвет*” și că această procură nu se regăsește în registrul actelor

notariale ale notarului Levinscaia N., sau că persoana achitată a continuat să dețină sau să folosească procura respectivă după ce a aflat despre aceste circumstanțe.

Din contra, în raportul de expertiză (f.d. 105 Vol. II) este indicat că împreună cu deosebirile care au permis formularea concluziei despre efectuarea înscrierii „Ivanov” de către o altă persoană, expertul a constatat și o anumită similitudine a configurației literelor (aranjarea generală a acestora), similitudinea transcrierii și înclinării literelor (acest indiciu și i-a permis să conchidă asupra procedurii tehnice utilizate la falsificare). La fel, instanța a reținut că organul de urmărire penală nu a elucidat care este autenticitatea ștampilei și semnăturii (notarului) aplicate pe procura enunțată.

Astfel, similitudinea dintre original și înscrisul „Ivanov” aplicat pe procura nr. 5-6755 din 30.07.2007, precum și ștampila, girul și semnătura notarului pe aceasta sunt elemente factice care demonstrează imposibilitatea constatării falsului de către un neprofesionist în grafologie.

Mai mult decât atât, instanța de apel a reținut că informațiile prezente în materialele executării comisiei rogatorii (f.d. 130-135) relevă că notarul Levinscaia N. a activat în or. Moscova și că aceasta și-a încetat activitatea în legătură cu o hotărâre judecătorească din 30 iunie 2008. Martorul acuzării Gasan C. a indicat încă de la faza urmăririi penale că, Gherasimciuc i-a comunicat că procura în baza căreia aceasta intenționa să vîndă, înainte de Verejan V., același imobil i-a fost trimisă din Federația Rusă.

Prin urmare, aceste circumstanțe trezesc un serios dubiu că falsificarea semnăturii în procura nr. 5-6755 din 30.07.2007 a fost realizată posibil de comun acord cu notarul Levinscaia N. din or. Moscova, prin utilizarea procedurii tehnice - transcrierea la lumină, autentificată prin ștampila, girul și semnătura notarului respectiv, dar fără includerea acesteia în registrul actelor notariale. Acest dubiu nu a fost elucidat de către partea acuzării, în privința ștampilei, girului și semnăturii notarului și nu a fost numită expertiză în vederea verificării autenticității lor.

În continuare, instanța de apel a menționat că, în condițiile în care procura nr. 5-6755 din 30.07.2007 conținea ștampila, girul și semnătura notarului N. Levinscaia, instanța de judecată apreciază că chiar și o persoană cu o diligență sporită nu ar fi avut temeiuri, ca cel puțin să pună la îndoială autenticitatea acesteia, inclusiv a semnăturii aplicate de mandant, sau să pună la îndoială faptul că procura respectivă ar fi înregistrată în registrul de evidență a actelor notariale.

Instanța de apel, avînd în vedere cele sus menționate, a reținut că prima instanță întemeiat a ajuns la concluzia că simpla deținere și folosire a procurii nr. 5-6755 din 30.07.2007, în lipsa oricăror alte circumstanțe factice obiective care ar indica asupra cunoașterii de către persoana achitată a neautenticității semnăturii mandantului, nu constituie o probă și nici cel puțin un început de probă (*prima facie case*) care ar demonstra, sau ar permite tragerea unei concluzii logice bazate pe analiza faptelor, că ultimul ar fi cunoscut sau că ar fi trebuit să cunoască despre neautenticitatea procurii respective.

În susținerea aceleiași concluzii, instanța de apel a menționat că procurorul nu a înlăturat toate dubiile referitoare la dispariția cet. Ivanov L. începînd cu anul 2003, ori

informațiile despre pașaportul emis pe numele acestuia, atestă atribuirea lui Ivanov L. a.n. 18.08.1934 a codului personal de identificare la data de 16 mai 2008 de către oficiul nr. 88 (f.d. 59, vol. I). În condițiile în care această circumstanță faptică, emană de la un document oficial, iar acuzarea de stat nu a elucidat modalitatea și temeiul apariției acestei înscrieri, instanța de judecată o apreciază ca pe o dovadă ce combate argumentul referitor la dispariția lui Ivanov L.

Mai mult, instanța de apel a specificat că nici unul din martorii interogați în ședința de judecată nu a putut comunica că ar fi știut cu certitudine înainte de 01 aprilie 2010 sau 22 septembrie 2010 (data încheierii contractului de vânzare-cumpărare nr. 3504 din 01 aprilie 2010 precum și întocmirii raportului de expertiză în privința procurii) că procura este falsă, sau că persoana achitată știa cu certitudine despre fals și a continuat deținerea și folosirea procurii, sau că cel puțin cineva l-ar fi atenționat despre acest lucru.

Nici o altă probă din dosar nu demonstrează în mod obiectiv că Verejan V. a știut cu certitudine, că procura deținută și folosită la încheierea contractului ar fi fost falsă și că acesta nu era împuternicit în modul corespunzător de către proprietarul imobilului Ivanov L. pentru înstrăinarea acestui bun.

Prin urmare, în condițiile în care, chiar martorul acuzării Cozmac M. a comunicat că la notar (în momentul întocmirii contractului de vânzare-cumpărare din 01 aprilie 2010), Verejan V. a vorbit la telefon cu cineva de la Moscova, iar martorul Gasan C. a comunicat că cet. Gherasimciuc i-a comunicat că procura în baza căreia aceasta intenționa să vândă același imobil, înainte de Verejan V., i-a fost trimisă din Federația Rusă, deoarece nici o probă în parte și nici aprecierea acestora în ansamblu nu indică cel puțin asupra unui început de dovadă că Verejan V. ar fi cunoscut cu certitudine că procura nr. 5-6755 din 30.07.2007 ar fi falsă.

În speță, obligația de a demonstra această circumstanță faptică (cunoașterea despre fals) a rămas în continuare pe seama părții acuzării, persoana achitată neavând obligația de a demonstra contrariul, și anume că nu a știut despre fals, or o atare concluzie, ar fi în contradicție și cu principiul prezumției de nevinovăție.

Instanța de apel, în aceste condiții, precum și în situația în care organul de urmărire penală nu a elucidat modalitatea de obținere de către Verejan V. a procurii nr. 5-6755 din 30.07.2007 și a originalului contractului de schimb nr. 1-4237 din 11 decembrie 1997, iar probele anexate la dosar nu demonstrează, dincolo de orice dubiu rezonabil că Verejan V. a cunoscut cu certitudine despre neautenticitatea procurii și nici nu permit instanței de judecată să tragă careva concluzii referitoare la vinovăția ultimului, ținând cont de faptul că dubiile urmează a fi interpretate în favoarea lui Verejan V., a conchis că prima instanță a făcut o justă concluzie cu privire la aceea că este veridică versiunea acestuia, referitoare la obținerea procurii și originalului contractului nr. 1-4237 din 11 decembrie 1997, în urma expedierii/trimiterii acestora prin intermediul unui terț și referitoare la primirea indicațiilor asupra acțiunilor ce urma să le întreprindă, prin telefon. Prin urmare, instanța de apel a statuat că toate acestea per ansamblu împiedică formularea unei concluzii referitoare la vinovăția persoanei achitate în comiterea infracțiunilor care-i sunt incriminate, și anume celor în baza art. 361 alin. (2) lit. b) și 190 alin. (5) Cod penal.

Totodată, instanța de apel a reținut, cu referire la fiecare din infracțiunile incriminate lui Verejan V., că în speță, urmărirea penală pe faptul comiterii infracțiunii prevăzute de art. 361 alin. (1) Cod penal, în perioada dintre 01 aprilie 2012 - 18 mai 2013 a fost desfășurată contrar prevederilor art. 275 alin. (4) Cod de procedură penală.

În desfășurarea acestei concluzii, instanța de apel a consemnat că, potrivit art. 60 Cod penal, termenul de prescripție a tragerii la răspundere penală pentru infracțiunea prevăzută de art. 361 alin. (1) Cod penal, care potrivit sancțiunii stabilite de legiuitor și art. 16 alin. (2) Cod penal se consideră infracțiune ușoară, este de doi ani.

În continuare, s-a specificat că urmărirea penală pe faptul comiterii infracțiunii prevăzute de art. 361 alin. (1) Cod penal a fost intentată la 13 iulie 2010 (f.d. I vol. I), ulterior la 03 martie 2011 (f.d. 188 vol. I) Verejan V. a fost recunoscut în calitate de bănuit pe faptul comiterii infracțiunii prevăzute de art. 361 alin. (1) Cod penal. La 11 aprilie 2011 a fost intentată urmărirea penală pe faptul comiterii infracțiunii prevăzute de art. 190 alin. (5) Cod penal, în legătură cu încheierea contractului din 22 septembrie 2010 (f.d. 194 vol. I). La 03 iunie 2011 Verejan V. a fost pus sub învinuire pentru comiterea infracțiunii prevăzute de art. 361 alin. (1) Cod penal (f.d. 235 vol. I). Ulterior la 23 aprilie 2013 Verejan V. este recunoscut în calitate de bănuit pe faptul comiterii infracțiunii stabilite de art. 190 alin. (5) Cod penal (f.d. 54 vol. II), iar la 18 mai 2013 Verejan V., fără adoptarea unei ordonanțe de continuare a urmăririi penale pe faptul comiterii infracțiunii stabilite de art. 361 alin. (2) lit. b) Cod penal a fost recunoscut în calitate de învinuit de comiterea infracțiunilor prevăzute de art. 190 alin. (5) și 361 alin. (2) lit. (b) Cod penal.

În circumstanțele enunțate, instanța de apel a enunțat că, la data de 01 aprilie 2012, a expirat termenul de prescripție de tragere la răspundere penală pentru infracțiunea prevăzută de art. 361 alin. (1) Cod penal (doi ani), iar organul de urmărire penală, potrivit art. 275 alin. (4) Cod de procedură penală urma să înceteze urmărirea penală intentată în baza ordonanței din 13 iulie 2010.

În egală măsură, instanța de apel a reținut că potrivit ordonanței de punere a persoanei sub învinuire, precum și a rechizitoriului, lui Verejan V. i s-a incriminat comiterea infracțiunii prevăzute de art. 361 alin. (2) lit. (b) Cod penal prin concurs ideal cu infracțiunea stabilită de art. 190 alin. (5) Cod penal în condițiile în care ar fi deținut și folosit procura nr. 5-6755 din 30.07.2007 la încheierea contractului de vânzare-cumpărare din 01 aprilie 2010.

Însă, în viziunea instanței o asemenea calificare a presupuselor fapte a lui Verejan V. este contrară art. 118 Cod penal. Or, latura obiectivă a componentei de infracțiune stabilite de art. 190 alin. (5) Cod penal înglobează fapta prejudiciabilă incriminată de art. 361 Cod penal, în condițiile în care prezentarea documentului falsificat este o varietate a înșelăciunii. Astfel raportarea componentei de infracțiune de la art. 361 la componenta stabilită de art. 190 alin. (5) Cod penal este cea dintre parte și întreg.

Pe cale de consecință, instanța de apel, reieșind din toate motivele enunțate supra, a statuat că în speță, faptele imputate lui Verejan V. nu întrunesc latura subiectivă a componentei de infracțiune stabilite de art. 361 alin. (2) lit. b) Cod penal și nu întrunește

cel de al doilea element obligatoriu al faptei prejudiciabile a infracțiunii de escrocherie 190 alin. (5) Cod penal - anume înșelăciunea comisă prin utilizarea cu bună știință a unei procuri false; precum și nu întrunește latura subiectivă a infracțiunii de escrocherie cu cauzarea de daune în proporții deosebit de mari, înțelegerea faptului dobândirii bunurilor lui Ivanov L. prin înșelăciune manifestată prin utilizarea unei procuri false și dorința realizării/survenirii faptei/rezultatului prejudiciabil.

6. Nefiind de acord cu soluția adoptată de instanța de apel, procurorul declară recurs ordinar și solicită casarea acesteia și remiterea cauzei la rejudecare, pentru înlăturarea erorilor admise.

Potrivit cererii de recurs, titularul acesteia menționează că, deși persoana achitată nu și-a recunoscut vina în comiterea infracțiunilor imputate, vinovăția acestuia pe deplin se dovedește prin probele acumulate legal în cadrul urmăririi penale și cercetate în cadrul ședințelor de judecată.

Însă, instanța de fond și cea de apel au dat o apreciere incorectă probelor prezentate de partea acuzării și nu le-au apreciat multilateral și obiectiv întrucât acestea dovedesc cu certitudine vinovăția lui Verejan V. de comiterea infracțiunilor imputate.

De asemenea, recurentul susține că nici instanța de fond și nici cea de apel nu au ținut cont că martorii audiați în ședințele de judecată au menționat că proprietarul imobilului de pe str. Șt. Neaga 55, Ivanov L., a dispărut încă din anul 2003 de acasă și nu a comunicat cu nici unul din ei, deși ultimii îi erau apropiați, Ivanov L. neavând careva rude, fapt despre care a cunoscut Verejan V., după ce a elaborat un plan criminal prin care l-a deposedat de imobil.

Procurorul susține că, la caz, s-a stabilit cu certitudine că Ivanov L. nu a primit mijloacele bănești pentru vânzarea imobilului ce îi aparținea, iar faptul că contractul de vânzare-cumpărare a fost întocmit cu fratele lui Verejan V., denotă că acesta nici nu dorea ca o terță persoană să intre în posesia acestui bun imobil.

Soluția de achitare este bazată doar pe argumentele lui Verejan V. și avocatului acestuia, iar probele acuzării au fost lăsate fără examinare și apreciere, fapt ce contravine legislației procesual penale.

În opinia recurentului declarațiile persoanei achitate urmau a fi interpretate ca o poziție de apărare, instanța urmând să facă distincție pe de o parte între declarațiile martorilor, probele prezentate de către acuzatorul de stat și declarațiile persoanei achitate pe de altă parte, care urmau a fi apreciate critic.

Astfel, instanța de apel, menținând sentința de achitare, s-a limitat doar la respingerea argumentelor aduse de procuror în apel fără a da o apreciere probelor prezentate în susținerea acuzării, ce dovedesc cu certitudine vinovăția lui Verejan V. în săvârșirea infracțiunilor incriminate, erorile comise de prima instanță au fost menținute și de instanța de apel, care era obligată să se pronunțe asupra tuturor motivelor invocate în apel, prin ce nu a fost rezolvat fondul apelului.

În consecință, se constată că instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel și decizia instanței de apel nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, adică nu au fost supuse verificării probele prezentate în sprijinul

învinuirii, nu s-a apreciat fiecare probă în parte în raport cu motivele procurorului expuse în apelul declarat, adică s-a comis eroarea de drept prevăzută de art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală.

7. În conformitate cu prevederile art.431 alin. (1) pct. 1¹) Cod de procedură penală, Verejan V. a depus referință privind opinia sa asupra recursului declarat de procuror menționând că acesta urmează a fi declarat inadmisibil, decizia instanței de apel fiind legală și întemeiată.

8. Judecând recursul ordinar declarat, în raport cu actele cauzei, Colegiul penal lărgit ajunge la concluzia că acesta urmează a fi respins, ca inadmisibil, din următoarele considerente de fapt și de drept.

Potrivit prevederilor art. 434 Cod de procedură penală, judecând recursul declarat împotriva deciziei instanței de apel, Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție verifică legalitatea hotărîrii atacate pe baza materialelor din dosar și se pronunță asupra tuturor motivelor invocate în recurs de titularul acestuia.

În conformitate cu dispoziția art. 435 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală, judecând recursul, instanța este în drept să-l respingă, ca inadmisibil, cu menținerea hotărîrii atacate, în cazul în care se constată că recursul nu a fost declarat cu respectarea condițiilor legale (este tardiv sau inadmisibil) ori nu este întemeiat legal (este nefondat). Recursul este nefondat atunci când hotărîrea atacată este legală, întemeiată și motivată.

Relevante cauzei sunt și prevederile expuse de legiuitor în art. 390 alin. (1) pct. 3) Cod de procedură penală, care stipulează că sentința de achitare se adoptă dacă fapta inculpatului nu întrunește elementele infracțiunii.

În acest context, revenind la textul recursului declarat de procuror, Colegiul penal lărgit constată că titularul acestuia invocă de drept temeiurile stipulate de art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, potrivit cărora decizia instanței de apel poate fi atacată cu recurs în cazul în care instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărîrea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția.

În esență, recurentul critică hotărîrile adoptate de instanțele ierarhic inferioare din motiv că acestea nu au dat o apreciere corespunzătoare probelor cercetate, pe când în opinia procurorului ele demonstrează indubitabil vinovăția lui Verejan V. de cele incriminate prin actul de sesizare a instanței.

De asemenea, recurentul pledează că instanțele de fond au dat prioritate declarațiilor lui Verejan V. și avocatului acestuia, ceea ce în consecință a dus la adoptarea unei soluții greșite de achitare.

Raportînd materialele dosarului la criticile recurentului, Colegiul penal lărgit conchide că erorile semnalate nu sunt subsecvente cauzei și sunt invocate neîntemeiat de titular, iar pentru a statua astfel s-a rezultat din raționamentele ce urmează.

În primul rând, instanța de recurs ține să remarce că, la această etapă a procedurilor nu analizează conținutul mijloacelor de probă, nu dă o nouă apreciere materialului probator și nu stabilește o altă situație de fapt, decît cea constatată de instanțele ierarhic inferioare, or aceasta fiind atributul exclusiv al instanțelor de fond. Deci, Colegiul penal lărgit nu va examina criticile referitoare la presupusa greșită reținere, pe baza probelor

administrare în cauză, a anumitor elemente faptice, ci va verifica, prin raportare la situația de fapt stabilită de instanțele de fond, corectitudinea soluției de achitare adoptată în privința lui Verejan V. pe ambele capete de acuzare.

Totodată, se impune precizarea că în cadrul procesului penal aprecierea probelor este unul din cele mai importante momente, deoarece întregul volum de muncă depus de către organele de urmărire, instanțele judecătorești, cât și de părțile din proces, se concretizează pe soluția ce urmează a fi dată în urma acestei activități.

În pofida acestui fapt, instanța de recurs reiterează că chestiunea de apreciere a probelor și temeinicia faptelor dovedite de ele, nu este obiect de cercetare la etapa judecării cauzei în recurs. Or, pentru a constitui temei de casare, eroarea de fapt trebuie să fie gravă, adică, pe de o parte, să fi influențat asupra soluției cauzei, iar pe de altă parte să fie vădită, neîndoielnică. Eroarea gravă de fapt nu privește dreptul de apreciere a probelor, ci discrepanța între cele reținute de instanță și conținutul real al probelor, prin ignorarea unor aspecte evidente ce au avut drept consecință pronunțarea altei soluții decât cea pe care materialul probator o susține.

În cauza deferită judecării, o atare eroare nu a fost constatată de către instanța de recurs.

Mai mult, raportînd cele expuse supra la verificarea și aprecierea probelor efectuată de instanța de apel, Colegiul penal lărgit specifică că instanța de apel corect a ajuns la concluzia despre menținerea sentinței și just a apreciat probele administrate în cauză.

Prin urmare, opozabil celor enunțate de recurent, Colegiul penal lărgit subsidiar verificînd materialele dosarului, specifică că judecînd apelul declarat instanța de apel a examinat cauza sub toate aspectele, complet și obiectiv, adoptînd o soluție corectă de menținere a sentinței, potrivit căreia s-a dispus achitarea lui Verejan V., învinuit de săvîrșirea infracțiunilor prevăzute de art. 361 alin. (2) lit. b) și art. 190 alin. (5) Cod penal, din motiv că faptele acestuia nu întrunesc elementele infracțiunilor nominalizate.

În vederea continuării expunerii de raționamente care au stat la baza soluției de respingere a prezentului recurs, Colegiul reiterează că, în esență, Verejan V. a fost pus sub învinuire pentru faptul că folosind o procură falsă și acționînd din numele lui L. Ivanov, a încheiat cu Verejan Victor, fratele său, contractul de vânzare-cumpărare a ½ cotă-parte din casa de locuit individuală, cu suprafața totală de 105,2 m² și construcțiile accesorii adiacente, situate pe str. Ștefan Neaga 55 din mun. Chișinău. Astfel, lui Verejan V. i s-a incriminat că în mod fraudulos, l-ar fi deposedat pe Ivanov L. de dreptul de proprietate asupra bunului imobil nominalizat supra, iar mijloacele financiare în mărime de 290284,5 lei, provenite de pe urma tranzacției respective le-ar fi însușit, cauzîndu-i lui Ivanov L. un prejudiciu material în proporții deosebit de mari.

De asemenea, în rechizitoriu se menționează că Verejan V., știind cu certitudine despre faptul că în realitate nu ar fi fost împuternicit de către Ivanov L. de a înstrăina casa aflată în proprietatea ultimului, acționînd prin intenție directă, ar fi deținut la sine, iar ulterior, ar fi folosit procura falsă, care i-a acordat dreptul de a încheia din numele lui Ivanov L., contractul de vânzare-cumpărare din 01 aprilie 2010, a imobilului vizat, iar

prin aceste acțiuni ar fi comis împreună cu o altă persoană, infracțiunea incriminată de art. 361 alin. (2) lit. b) Cod penal.

În acest punct de analiză, este oportun de a specifica că persoana fizică responsabilă poate fi supusă răspunderii penale doar dacă, în acțiunile acesteia sunt constatate toate cele patru elemente obligatorii ale infracțiunii: obiectul infracțiunii, latura obiectivă, subiectul și latura subiectivă. În sensul art. 52 Cod penal, se consideră componentă a infracțiunii totalitatea semnelor obiective și subiective, stabilite de legea penală, ce califică o faptă prejudiciabilă drept o infracțiune concretă.

În continuare, instanța de recurs relevă că în lipsa a cel puțin unui element sau semn principal al componentei de infracțiune, temeiul juridic al răspunderii penale decade și în cazul dat, instanța ghidându-se de prevederile art. 390 alin. (1) pct. 3) Cod de procedură penală, adoptă sentința de achitare, dat fiind că fapta lui Verejan V. nu întrunește elementele infracțiunii imputate acestuia prin actul de învinuire și sesizare a instanței.

Instanța de recurs constată că aceste prevederi legale, care sunt obligatorii, au fost întocmai respectate la judecarea prezentei cauze de către instanțele ierarhic inferioare, justificat fiind dispusă achitarea lui Verejan V. în baza art. 361 alin. (2) lit. b) Cod penal și art. 190 alin. (5) Cod penal.

Mai mult, raționamentele Colegiului care au stat la baza acestei conchideri, se fundamentează și pe constatările instanței de fond, care în partea descriptivă a sentinței, ajungând la concluzia de a dispune achitarea lui Verejan V. pe toate capetele de acuzare a specificat următoarele: *„Potrivit art. 8 alin. (1) Cod de procedură penală persoana acuzată de săvârșirea unei infracțiuni este prezumată nevinovată atâta timp cât vinovăția sa nu-i va fi dovedită, în modul prevăzut de prezentul cod, într-un proces judiciar public, în cadrul căruia îi vor fi asigurate toate garanțiile necesare apărării sale, și nu va fi constatată printr-o hotărîre judecătorească de condamnare definitivă. Nimeni nu este obligat să dovedească nevinovăția sa. Concluziile despre vinovăția persoanei de săvârșirea infracțiunii nu pot fi întemeiate pe presupuneri. Toate dubiile în probarea învinuirii care nu pot fi înlăturate, în condițiile prezentului cod, se interpretează în favoarea bănuțului, învinuitului, inculpatului.*

Potrivit art. 6 par. 2 din CEDO orice persoană acuzată de o infracțiune este prezumată nevinovată până ce vinovăția sa va fi legal stabilită.

În cauza John Murray vs. Regatul Unit (cererea nr. 18731/91 din 8 februarie 1996 par. 51) Curtea a indicat că anumite deducții logice pot fi reținute de către organul de urmărire penală sau de instanțele de judecată. Cu toate acestea a fost menționat că acestea pot avea loc doar în situația în care acuzarea a acumulat împotriva acuzatului cel puțin un „început de probă” (prima facie case), adică anumite indicii care derivă din probe directe, care examinate în mod logic și în coraport cu alte circumstanțe, pot să convingă un juriu independent (judecător) despre existența elementelor infracțiunii.

Dezvoltînd aceste principii în cauza Telfner vs. Austria (cererea nr. 33501/96 hotărîre din 20 martie 2001 par. 15-18) Curtea a indicat că instanțele naționale la îndeplinirea sarcinilor lor, nu ar trebui să pornească de la ideea preconcepută că învinuitul a comis infracțiunea incriminată, sarcina probei este pe seama acuzării de

stat, iar orice îndoială ar trebui să beneficieze acuzatului. Prezumția de nevinovăție este încălcată în cazul în care sarcina probei este mutată de la acuzare la apărare.

La pct. 18 din aceeași hotărîre Curtea a specificat că a cere inculpatului să ofere o explicație asupra unor circumstanțe factice indicate de acuzare, în condițiile în care ultima nu a fost în măsură să administreze probe suficiente de serioase (prima facie case) care ar „cere”, o explicație plauzibilă din partea acuzatului, echivalează cu mutarea sarcinii probei de pe umerii acuzării pe cei ai apărării fapt care a fost recunoscut ca fiind contrar art. 6 par. 2 CEDO.”

În deplin acord cu afirmațiile instanței consemnate supra, Colegiul constată că procurorul, în susținerea învinuirii imputate lui Verejan V. pe ambele capete de acuzare, a prezentat instanței următoarele probe, pe care ultima le-a cercetat și anume:

- declarațiile martorilor: Gasan C., Safronova N., Cozmac M. și Vidrașcu M.;
- procesul-verbal de ridicare a documentelor din 14.07.2010, prin care de la notarul Vidrașcu M. a fost ridicată procura nr. 5-6755 din 30.07.2008; (vol. I, f.d.63)
- procesul-verbal de examinare a documentelor din 12.07.2013 (f.d. 47-59, 64) prin care au fost supuse documentele ridicate de la notarul Vidrașcu M., originalul procurii 5-6755 din 30.07.2007, originalul contractului de vânzare-cumpărare nr. 3504 din 01 aprilie 2010 și a actelor care au stat la baza autentificării tranzacției;
- procesul-verbal de ridicare a documentelor din 29.07.2010, prin care de la CTAS Buiucani au fost ridicate dosarul de pensionare nr. 126647 a cet. Ivanov L. pe 15 file (f.d. 68);
- procesul-verbal de examinare a documentelor din 13.07.2013 și anume a dosarului de pensionare nr. 126647 a cet. Ivanov L. pe 15 file, ridicate de la CTAS Buiucani (f.d. 69-70);
- procesul-verbal de examinare a documentelor din 07.11.2014 și anume a extrasului din Registrul nr. 7 privind evidența actelor notariale ale notarului Livinscaia N.A., potrivit căruia actul notarial cu nr. 6755 a fost autentificat la data de 25.07.2007 și nu presupune autentificarea procurii din numele lui Ivanov L. pe numele lui Verejan V. (f. d. 140 Vol. II);
- ordonanțele de recunoaștere a documentelor examinate în calitate de mijloace materiale de probă și atașarea acestora la materialele cauzei penale (f.d. 65-71 vol. I) și (f.d. 141 vol. II),
- raportul de expertiză nr. 2352 din 22 septembrie 2010, conform căruia semnătura din numele lui Ivanov L. din procura eliberată din numele său, autentificată de notarul Levinscaia N. în or. Moscova, Federația Rusă, înregistrată în registrul cu nr. 5-6755 din 30.07.2007, plasată la rubrica mandatar, nu a fost executată de către Ivanov L., dar de o altă persoană (f. d. 101-109, vol. I),
- scrisoarea nr. 0103/4100 din 07.10.2010, remisă de ÎS „CADASTRU” prin care se atestă că la 26.10.2007, repetat la 04.03.2009, 03.06.2009, 24.03.2010 și 02.04.2010, V. Verejan, în baza procurii nr. 5- 6755 din 30.07.2007, a solicitat de la OCT mun. Chișinău actele pe imobilul din str. Neaga 55 mun. Chișinău (f. d. 114-135, vol. I);

- scrisoarea nr. 1250 din 19.08.2014 adresată de către notarul Nadejda Izmailova din or. Moscova Federația Rusă, către Direcția Generală de Anchetă a MAI a Federației Ruse, în procesul executării comisiei rogatorii adresate autorităților competente ale Federației Ruse, potrivit căreia actul notarial înregistrat cu nr. 5-6755 a fost efectuat de către notarul Levinscaia N. la data de 25.07.2007, dar acesta privește o altă faptă, iar la data de 30.07.2007 au fost înregistrate actele notariale începînd cu nr. 5-6871 și pînă la 5-6922 și că anumite acte notariale perfectate pe numele lui Ivanov L. și Verejan V. în Registrul actelor notariale n-au fost înregistrate (f.d. 135, vol. II).

În concepția Colegiul nici o probă din cele cercetate în cadrul ședințelor de judecată nu demonstrează cu certitudine și dincolo de orice dubiu rezonabil că Verejan V. la momentul obținerii procurii nr. 5-6755 din 30.07.2007 cunoștea că aceasta a fost falsificată, că semnătura efectuată în această procură din numele cet. Ivanov L. a fost întocmită prin utilizarea procedurii tehnic - transcrierea la lumină „*перерисовка на просвет*” și că această procură nu se regăsește în Registrul actelor notariale ale notarului Levinscaia N., sau că persoana achitată a continuat să dețină sau să folosească procura respectivă după ce a aflat despre aceste circumstanțe.

În atare circumstanțe, nu pot fi considerate admisibile argumentele procurorului privitor la faptul că din probele cercetate de instanțe se dovedește indubitabil vinovăția lui Verejan V. în baza art. 361 alin. (2) lit. b) și art. 190 alin. (5) Cod penal, odată ce acestea nu susțin învinuirea incriminată ultimului prin rechizitoriu.

Or, atunci cînd unei persoane i se reproșează săvîrșirea unei fapte penale și i se aduce o acuzație aceasta trebuie să fie bazată pe probe pertinente, veridice și concludente care dovedesc, dincolo de orice îndoială rezonabilă, că fapta există, constituie infracțiune și a fost comisă de inculpat.

Pe de altă parte, urmează a se consemna că procurorul, în virtutea atribuțiilor sale funcționale stipulate în art. 5-6 al Legii cu privire la Procuratură din 25.02.2016, de unde rezultă că dînsul, reprezentînd învinuirea în instanța de judecată, are un rol activ de a contribui la aflarea adevărului în cadrul procesului penal, precum și cele expres prevăzute în Codul de procedură penală la art. 53, din care deducem că elementele procesului de tip adversial indică la faptul că procurorul, în calitatea sa de titular al acțiunii penale, trebuie să dovedească dincolo de orice îndoială rezonabilă acuzarea, fapta și vinovăția la care face referire prin actul de sesizare, întrucît instanța, la rîndul ei, nu are sarcina probei, aceasta din urmă revenindu-i procurorului.

În același context, amintim că, în conformitate cu art. 19 alin. (3) coroborat cu art. 254 alin. (1) Cod de procedură penală, organul de urmărire penală are obligația de a lua toate măsurile prevăzute de lege pentru cercetarea sub toate aspectele, completă și obiectivă, a circumstanțelor cauzei, de a evidenția atît circumstanțele care dovedesc vinovăția bănuitului, învinuitului, inculpatului, cît și cele care îl dezvinovățesc, precum și circumstanțele care îi atenuează sau agravează răspunderea.

În cauza deferită judecării instanța de recurs constată că procurorul nu a îndeplinit întocmai aceste atribuții funcționale și nu a prezentat probe suficiente care ar contribui la aflarea adevărului. Asupra acestei concluzii, instanța de recurs a ajuns și reieșind din

statuările formulate de instanțele de fond cu privire la faptul că: „..... acuzatorul de stat în ședința de judecată din 01 octombrie 2015 s-a decis de la audierea martorilor acuzării Gherasimciuc L. și Cocerov M., iar în condițiile în care audierea martorilor respectivi nu a fost solicitată de partea apărării, instanța de judecată a admis demersul procurorului și reieșind din prevederile art. 101 alin. (4), (5), art. 384 alin. (4) coroborate cu art. 314 Cod de procedură penală nu a ținut cont de probele respective la emiterea acestei sentințe.”

După cum vedem, procurorul la etapa judecării cauzei de către prima instanță a renunțat la probe decisive, care atât în opinia instanței de recurs, cât și a celei de apel, ar fi clarificat niște chestiuni importante pentru justa soluționare a cauzei.

De asemenea, trebuie avut în vedere și faptul că partea acuzării nu a elucidat și nu a acumulat careva probe pentru a exclude dubiile ce țin de ștampila, girul și semnătura notarului Levinscaia N. și nu a numit o expertiză în vederea verificării autenticității acestora.

Respectiv, corect a statuat instanța de apel că: „În condițiile în care procura nr. 5-6755 din 30.07.2007 conținea ștampila, girul și semnătura notarului Levinscaia N., instanța de judecată apreciază că chiar și o persoană cu o diligență sporită nu ar fi avut temeiuri, ca cel puțin să pună la îndoială autenticitatea acesteia, inclusiv a semnăturii aplicate de mandant, sau să pună la îndoială faptul că procura respectivă ar fi înregistrată în registrul de evidență a actelor notariale.

Colegiul penal, avînd în vedere cele sus menționate reține că prima instanță întemeiate a ajuns la concluzia că simpla deținere și folosire a procurii nr. 5-6755 din 30.07.2007 în lipsa oricăror alte circumstanțe factice obiective care ar indica asupra cunoașterii de către inculpat a neautenticității semnăturii mandantului, nu constituie o probă și nici cel puțin un început de probă, care ar demonstra sau ar permite tragerea unei concluzii logice bazate pe analiza faptelor că ultimul ar fi cunoscut sau că ar fi trebuit să cunoască despre neautenticitatea procurii respective.”

În același context, sunt vădit neîntemeiate criticile procurorului privitor la faptul că martorii audiați în ședințele de judecată au menționat că proprietarul imobilului de pe str. Șt. Neaga 55, Ivanov L., a dispărut încă din anul 2003 de acasă și nu a comunicat cu nici unul din ei, deși ultimii îi erau apropiați, fapt despre care a cunoscut Verejan V., după ce a elaborat un plan criminal prin care 1-a depozitat pe Ivanov L. de imobil, iar instanțele nu au luat în considerație aceste circumstanțe.

Față de cele ce preced, corect a apreciat instanța de apel că procurorul nu a înlăturat dubiile referitoare la dispariția cet. Ivanov L. începînd cu anul 2003, întrucît informațiile înserate în pașaportul emis pe numele acestuia, atestă atribuirea cet. Ivanov L. a.n. 18.08.1934 a codului personal de identificare, care i-a fost aplicat la data de 16.05.2008 de către oficiul nr. 88 și în condițiile în care această circumstanță faptică emană de la un organ oficial, iar procurorul nu cunoaște care a fost modalitatea și temeiul apariției înscrierii date, instanța percepînd aceste date ca o dovadă ce combate argumentul acuzării privitor la dispariția lui Ivanov L.

Deși, procurorul a susținut că instanțele ierarhic inferioare au ajuns la concluzia achitării lui Verejan V. prin ignorarea mai multor probe administrate în cursul urmăririi penale și cercetate de instanțe, totuși considerăm oportun de a consemna că, dimpotrivă, atât prima instanță, cât și cea de apel au făcut o analiză minuțioasă a tuturor probelor administrate pe parcursul procesului penal, ajungând la concluzia corectă că acestea nu dovedesc vinovăția lui de cele incriminate.

În legea procesual-penală, prezumția de nevinovăție este înscrisă între regulile de bază ale procesului penal, în art. 8 statuându-se că persoana acuzată de săvârșirea unei infracțiuni este prezumată nevinovată atâta timp cât vinovăția sa nu-i va fi dovedită, în modul prevăzut de lege, într-un proces judiciar public, în cadrul căruia îi vor fi asigurate toate garanțiile necesare apărării sale, și nu va fi constatată printr-o hotărâre judecătorească de condamnare definitivă. Nimeni nu este obligat să dovedească nevinovăția sa. Concluziile despre vinovăția persoanei de săvârșirea infracțiunii nu pot fi întemeiate pe presupuneri. Toate dubiile în probarea învinuirii care nu pot fi înlăturate, se interpretează în favoarea inculpatului.

Analizând incidența dispozițiilor legale invocate supra, reiterăm că în prezenta cauză au fost audiați mai mulți martori, însă declarațiile acestora nu conțin informații concludente de natură a-l incrimina pe Verejan V. Declarațiile martorilor date pe tot parcursul procesului penal și cu care se încearcă a se demonstra de procuror vinovăția lui Verejan V., nu pot conduce la răsturnarea prezumției de nevinovăție de care beneficiază ultimul.

Astfel, Colegiul penal lărgit în concordanță cu opinia instanțelor anterioare, apreciază că elementele de fapt prezentate de acești martori nu pot constitui probe certe și concludente de învinuire în privința lui Verejan V., care să formeze instanței convingerea fermă că acesta a săvârșit faptele imputate prin rechizitoriu.

Având în vedere că, la formularea concluziei despre vinovăția lui Verejan V., instanța trebuie să-și întemeieze convingerea asupra vinovăției pe baza unor probe sigure, certe și întrucât în cauză probele în acuzare nu au un caracter cert, nu sunt decisive sau sunt incomplete, lăsând loc unei nesiguranțe în privința vinovăției lui Verejan V., se impune a se da eficiență regulii potrivit căreia orice îndoială este apreciată în favoarea ultimului. Regula *in dubio pro reo* presupune că, chiar dacă în speță s-au administrat probe în sprijinul învinuirii, iar alte probe nu se întrevăd ori pur și simplu nu există, și totuși îndoiala persistă în ce privește vinovăția, atunci îndoiala este echivalentă cu o proba pozitivă de nevinovăție și ca urmare inculpatul trebuie achitat. Concomitent, instanța de recurs menționează că instanța de apel corect a conchis că învinuirea adusă lui Verejan V. nu este bazată pe probe directe ce ar confirma vinovăția acestuia.

Subsidiar, instanța de recurs consideră relevant de a face remarcă despre faptul că reieșind din analiza textuală a recursului ordinar declarat de procuror, se constată că acesta este unul pur formal, întrucât titularul face trimitere în cererea sa preponderent la chestiunea de apreciere a probelor, ceea ce nu constituie obiect de cercetare și verificare la etapa judecării cauzei penale în procedura de recurs, acesta fiind atributul exclusiv a instanțelor de fond, despre care fapt procurorul cunoaște.

Pentru toate considerentele ce preced, Colegiul penal lărgit subliniază că soluția instanțelor de fond privitor la achitarea lui Verejan V. pe capetele de acuzare incriminate acestuia în baza art. 190 și 361 Cod penal, este corectă. În fapt, decizia instanței de apel corespunde tuturor prevederilor legii de procedură penală, ea fiind legală și motivată, mai mult, instanța de apel a dat răspuns la toate argumentele invocate de apelant, a apreciat just probatoriul administrat, specificând motivele pe care și-a întemeiat soluția, iar criticele din recursul declarat de partea acuzării, sunt vădit neîntemeiate.

În consecință, Colegiul penal lărgit statuează că la judecarea cauzei în ordine de apel, instanța a respectat prevederile legale relevante, prescrise de art.414-419 Cod de procedură penală și a pronunțat o hotărîre legală, astfel că nu există careva temeiuri pentru admiterea recursului ordinar în sensul declarat de procuror.

9. În conformitate cu art. 435 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție

D E C I D E :

Respinge, ca inadmisibil, recursul ordinar declarat de procurorul din procuratura de nivelul Curții de Apel Chișinău, Radu Sâli, cu menținerea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 31 mai 2016, în cauza penală privindu-l pe Verejan Valeriu Valentin.

Decizia este irevocabilă.

Decizia pronunțată integral la 22 decembrie 2016.

Președinte

URSACHE Petru

Judecător

NICOLAEV Ghenadie

Judecător

ALERGUȘ Constantin

Judecător

TOMA Nadejda

Judecător

TIMOFTI Vladimir